

moment actual implantar l'Assegurança de Vellesa des d'un punt de partida en què poguem trobar-nos tots d'acord.

Evidentment, tal com es diu en la monografia que tinc davant dels ulls, podria procedir-se com en fundar les altres Seccions de la Mutual: Quan es comptés amb un nombre suficient de sol·licitants (uns 200), podria posar-se en marxa el grup. És clar que no podrien ingressar-hi els de 65 anys i pràcticament tampoc els de les edats que més s'hi acosten. Així i tot, si algú hi volgués fer l'ingrés, donant el capital necessari—encara que fos en un sol termini—almenys en el projecte nostre, jo tampoc no ho rebutjaria en absolut.

Caldria dilucidar, segons el Dr. Sicart, la situació en què quedarien dins la Secció de Invalidesa, els qui passessin a Vellesa. Exacte. I això el nostre projecte ho resol d'una manera completa i elegant; perquè, partint de què no s'ha de cobrar ensems per Invalidesa i per Vellesa s'aprofiten els drets que es tenen adquirits a Invalidesa per a, valorant-los degudament, fer-los servir en descàrrec de les quotes a pagar per Vellesa. Cosa molt més lògica que no fer-los servir per augmentar la mateixa pensió d'Invalidesa fins a 200 pessetes; puix fins ara ningú no ha trobat les pensions d'Invalidesa insuficients, com ho demostra la diferència d'inscrits entre el primer i l'últim grup.

Opino que el Dr. Sicart, després de reflexionar-hi ho trobarà encertat, com també optarà per la llibertat amb què es deixa al sol·licitant de fer les combinacions que li plagui entre Invalidesa i Vellesa.

La solució nostra de valorar el risc d'invalidesa després dels 65 anys, sembla no ésser admesa pel company, tan sovint citat, i en proposa una altra, això és, que la Secció d'Invalidesa cedís íntegrament a la de Vellesa l'import dels socorsos que el soci després dels 65 anys pugués acreditar. Però aquesta solució fou rebutjada per nosaltres per impossible. En efecte, quan se sabrà que un soci esdevé invàlid i el temps que la seva invalidesa dura? És que tindrà cap interès ni es recordarà d'enviar la baixa i alta en el moment oportú? De què li serviria? Com es veu, encara que és just en principi el procediment, resulta inaplicable.

Encara podríem dir molt més, per a demostrar que dins la solució individual el projecte de la ponència nostra, dins les imperfeccions de tota obra humana, representa la resolució del problema i que les diferents opinions o divergències que es manifesten en el treball que analitzem s'esvairien ràpidament en confrontar-les.

Però se'm presenten en la imaginació dos punts que no vull deixar d'aclarir-los. Un d'ells és que aparentment, el fixar el Dr. Sicart la pensió en 150 pessetes i el fixar-la el nostre projecte en 100, existeix una diferència real i no és així.

Entenem nosaltres que en arribar a pensionista ja no s'han de pagar més quotes, car s'ha arribat al fi proposat i per tant s'han de percebre les 100 pessetes sense cap classe de descompte. En canvi, les 150 pessetes que s'assignen en l'altre projecte, són només que nominals, ja que el soci continuarà pagant les quotes fixa, compensació i prorrata en tant que visqui. On són, doncs, les 150 pessetes?

El punt segon que em cal aclarir és l'allusió que es fa repetides vegades en el treball del doctor Sicart, a una possible combinació Vida-Vellesa.

Són molts els qui coneixen la meva opinió sobre això: en sóc un contrari decidit i convençut. Vida, representa l'única previsió que fem a benefici dels qui ens succeiran (la vídua, els fills...). Qui hagi viscut les escenes doloroses de misèria i d'abandonament que la nostra mai prou lloada Caixa de Beneficència ha remeiada en el que ha pogut, i d'haver predicat que una vegada feta la nostra Mutual, allò ja no havia mai més de repetir-se; podria admetre que ho destruïssim inconscientment en un instant (encara que fos d'una manera parcial en el cas que comentem) per a tornar, per un mal entès egoisme, a les vergonyes del passat i del present? La meva resposta és ben clara. Mai.

I vaig a acabar, que prou que és hora, boi planyent-me de què la meva exposició hagi resultat tan poc acurada (pel que demano als lectors indulgència) rebiant una vegada més l'afirmació de què l'Assegurança de Vellesa és, no sols absolutament possible dins el Sindicat de Metges de Catalunya i en el moment actual, sinó que és una